

Sygn. akt III KK 339/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 grudnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

Prezes SN Wiesław Błuś (przewodniczący)

SSN Zbigniew Puskarski

SSN Andrzej Ryński (sprawozdawca)

Protokolant Łukasz Biernacki

przy udziale prokuratora Prokuratury Krajowej Grzegorza Krysmanna
w sprawie R. K.

skazanego z art. 209 § 1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie

w dniu 16 grudnia 2016 r.,

kasacji, wniesionej przez prokuratora na niekorzyść

od wyroku Sądu Okręgowego w O.

z dnia 9 maja 2016 r., sygn. akt II Ka .../16

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w W.

z dnia 15 września 2015 r., sygn. akt II K .../15,

**uchyla zaskarżony wyrok w pkt I c i I d, w odniesieniu do
czynu z art. 209 § 1 k.k. zarzucanego w pkt I aktu oskarżenia i w
tym zakresie przekazuje sprawę Sądowi Okręgowemu w O. do
ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 15 września 2015 r. Sąd Rejonowy w W. uznał oskarżonego R. K. za winnego dokonania w okresach od 16 lutego 2010 r. do 12 listopada 2010 r. i od 19 września 2012 r. do 29 kwietnia 2013 r. dwóch przestępstw z art. 209 § 1 k.k. i za to na podstawie tego przepisu w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierzył mu za każde z tych przestępstw kary po 8 miesięcy pozbawienia wolności. Na mocy art. 85 k.k., art. 86 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego karę łączną roku pozbawienia wolności, której wykonanie na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. zawiesił na okres 4 lat próby. Nadto zasądził koszty zastępstwa adwokackiego i zwolnił oskarżonego od ponoszenia kosztów procesu.

Po rozpoznaniu apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego Sąd Okręgowy w O. orzeczeniem z dnia 9 maja 2016 r. w sprawie II Ka .../16 zaskarżony wyrok zmienił w ten sposób, że w pkt I a. - uchylił orzeczenie o karze łącznej, w pkt I b. uniewinnił R. K. od czynu opisanego w pkt. II wyroku, w pkt I c. z podstawy wymiaru kary orzeczonej w pkt I wyeliminował art. 4 § 1 k.k. i i złagodził tę karę do 4 miesięcy pozbawienia wolności. W pkt I d. jako podstawę orzeczenia z pkt II wyroku o warunkowym zawieszeniu wykonania kary 3 miesięcy pozbawienia wolności przyjął art. 69 § 1 i 2 k.k., art. 70 § 1 pkt 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. W pozostałym zakresie w pkt II utrzymał zaskarżony wyrok w mocy.

Kasację od tego orzeczenia wywiódł Prokurator Okręgowy w O., który na podstawie art. 439 § 1 pkt 7 k.p.k., art. 523 § 3 k.p.k. oraz art. 526 § 1 k.p.k. zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił sprzeczność treści orzeczenia, wyrażającą się w zamieszczeniu w pkt I wyroku dwóch odmiennych oznaczeń określających wysokość orzeczonej kary pozbawienia wolności, uniemożliwiającą wykonanie wyroku.

Powołując się na powyższe skarżący wniósł o uchylenie wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w O..

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Podzielić należy stanowisko Prokuratora Okręgowego, że wyrok zapadł z rażącym naruszeniem prawa wskazanym w zarzucie kasacji.

Jak wynika z treści zaskarżonego wyroku, Sąd Okręgowy w O. złagodził karę orzeczoną w pkt I. 1 wyroku Sądu Rejonowego w W. do 4 miesięcy pozbawienia wolności (pkt I. c wyroku SO), natomiast orzekając w przedmiocie jej warunkowego

zawieszenia oznaczył jej wymiar na 3 miesiące pozbawienia wolności z jego powtórzeniem w notacji słownej (pkt I. d wyroku SO).

Zapis powyższy wykazuje, że zaskarżone orzeczenie zostało zredagowane sprzecznie z wymaganiem art. 413 § 2 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 458 k.p.k., gdyż nie pozwala jednoznacznie odczytać rozstrzygnięcia co do kary i stwierdzić, w jakim wymiarze rzeczywiście ją orzeczono.

Sąd Okręgowy w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku przyznał, że sygnalizowana omyłka wynikała nie tyle z błędnego zapisu wysokości kary, co z uchybienia przy podpisywaniu wyroku. Ujawniony w ten sposób fakt podpisania przez skład orzekający przygotowanego uprzednio projektu orzeczenia, który zawierał wskazane wyżej uchybienie nie oznacza, że w sprawie nie doszło do wydania przez Sąd odwoławczy wyroku. Wręcz przeciwnie, sporządzony projekt orzeczenia po jego podpisaniu i ogłoszeniu przekształcił się w wyrok korzystający w tym układzie procesowym z przymiotu prawomocności, który funkcjonował w obrocie prawnym jako podlegający wykonaniu.

Wewnętrzna sprzeczność wyroku, polegająca na rozbieżnym określeniu wysokości wymierzonej oskarżonemu kary pozbawienia wolności oraz tej, która podlega warunkowemu zawieszeniu (różnica miesiąca), uniemożliwia jego wykonanie. Byłoby to szczególnie widoczne, gdyby wystąpiły określone w art. 75 k.k. podstawy zarządzenia wykonania tak orzeczonej kary pozbawienia wolności. Tym samym uchybienie to stanowi tzw. bezwzględną podstawę odwoławczą, przewidzianą w art. 439 § 1 pkt 7 k.p.k.

Należy jednocześnie stwierdzić, że zgodnie z treścią art. 536 k.p.k. Sąd Najwyższy rozpoznaje kasację w granicach zaskarżenia i podniesionych zarzutów, a w zakresie szerszym - tylko w wypadkach określonych w art. 435, 439 i 455 k.p.k. Dekodując granice wywiedzionej kasacji należy stwierdzić, że sama treść zarzutu, jak też argumenty podnoszone dla wykazania jego zasadności odnoszą się wyłącznie do tej części orzeczenia Sądu odwoławczego, w której skazano R. K. za przestępstwo z art. 209 § 1 k.k. zarzucane mu w pkt. I aktu oskarżenia. Zatem kasacja obejmuje swym zakresem zaskarżenia jedynie część skazującą wyroku Sądu odwoławczego. Tezie tej nie przeczy okoliczność, że we wniosku kasacyjnym prokurator postulował o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości, bowiem ten

element skargi kasacyjnej nie wyznacza zakresu zaskarżenia orzeczenia Sądu Okręgowego.

Wobec powyższego stwierdzenie w wyroku Sądu odwoławczego uchybienia określonego w art. 439 § 1 pkt 7 k.p.k. skutkować musiało uchyleniem tegoż wyroku w zaskarżonej części z przekazaniem sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w O., w postępowaniu odwoławczym.

Przy ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd Okręgowy raz jeszcze rozważy zasadność podniesionych w skargach odwoławczych zarzutów, w części dotyczącej przestępstwa opisanego w pkt I aktu oskarżenia, bacząc przy tym na konieczność respektowania wszystkich obowiązujących przy orzekaniu unormowań prawnych, także tych, sygnalizowanych powyżej.

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy na podstawie art. 537 § 2 k.p.k. orzekł, jak w części dyspozytywnej wyroku.

kc